

Saaledes viser sig Indholdet af den midlertidige Finantslov efter Regjeringens egen Benyttelse og Fortolkning. Denne gaar ikke desto mindre langt udover, hvad der kan anerkjendes at ligge i Lovens Ord, og hvad der stemmer med den tidligere af Lovgivningsmagten hævdede Fortolkning. Dette Spørgsmaal har nemlig tidligere været Gjenstand for udførlige Forhandlinger og Afstemninger, saa Ingen har kunnet være i Tvivl om, hvorledes saavel tidligere Regjeringer som Rigsdage have opfattet Sagen.

At Lovens Ord ikke lettelig kunne tilfede mere end een Opfattelse, have Statsrevisorerne Høgsbro og Hørup i den foreliggende Betænkning (Pag II. VI.) tilstrækkelig tydelig godtgjort, hvorfor vi her kunne henvisse til de nævnte Statsrevisorer's Fremstilling. Medens Lovens Hovedsætning er, at Regjeringen bemyndiges til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, o: altsaa nærmest de Regler, der gjaldt i den sidst forløbne Finantsperiode, saa er den tilknyttede Bisætning „dog at de Hovedsummer og særskilte Poster, som ere opførte i det Forslag til Finantsloven for bemeldte Finantsaar, der er fremlagt paa Rigsdagen, ikke overstrides“, at betragte som en Indskrænkning i Hovedsætningens Regel, saaledes at, hvor der paa de enkelte Bevillingsposter var foreslaaet Medsættelser og Besparelser, disse strax skulde træde i Kraft fra Finantsaarets Begyndelse.

Til de nævnte Statsrevisorer's Udvikling skulle vi endnu kun tilføie, — som den i selve Lovteksten liggende Forklaring af de forskjellige Sidebetragtninger og tilshneladende Undtagelser fra Hovedreglen, som Revisorerne med Føie fremsatte, — at den midlertidige Finantslov ikke indskrænker sig til uden videre at lade den hidtil gjældende Finantslov raade i alle Enkeltheder, det hedder ikke „efter de hidtil gjældende Budgetposter“ men „efter de hidtil gjældende Regler“, det vil altsaa sige, at den mid-

lertidige Finantslov hjemler Udgifter, der paabydes af hidtil gjældende Love og legal eller administrativ Praxis, selv om den hidtil gjældende Finantslov ikke havde de samme Summer. Naar f. Ex. altsaa Lønningslove hjemle Alderstillaeg, der indtræde i det ny Finantsaar, saa ere de bevilgede, hvad ligeledes er Tilfældet, naar en Udgift afholdes, der ifølge Praxis kun indtræder f. Ex. hverandet Aar eller lignende, hvorimod saadanne Udgiftsforhøielser, der kun hero paa en — om end nok saameget anerkjendt — Ønskelighed af at have større Beløb til Raadighed end de hidtil bevilgede, naturligvis ligge udenfor den midlertidige Finantslov som ikke paabudt af nogen gjældende Regel. Naar Udgifter afholdes i Genhold til en ny — altsaa ikke hidtil gjældende — Lov, hvis Beløb ikke tidligere have været budgetterede, saa maa de ligeledes siges at faa samme Hjemmel i den midlertidige Finantslov, og udtryffeligt Beslutning desangaaende bør i hvert Fald finde Sted ved Behandlingen af Regnskabet.

Den anførte Opfattelse er utvivlsomt den eneste, der kan forenes med Lovens Text, og dette bekræftes ogsaa udtryffeligt ved denne Texts parlamentariske Historie.

De første midlertidige Finantslove ere af 26de Marts 1850 og 28de Marts 1853, og disses Text er, hvad de her berørte Forhold angaar, nøiagtig den samme som den nu anvendte. Derimod har den midlertidige Bevilling af 1ste April 1856 udeladt Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“ saavel som ogsaa Henvisningen til de forelagte Finantsforslag, og dette gav Anledning til en udførlig Forhandling i Rigsraadet. Det fremgaar heraf, at medens de omstridte Ord tildels maatte anses for overflødige, efterat Normalbudgettet var indført, saa maatte Regjeringen under Fællesforfatningens hele finantsielle Ordning ønske at have en videregaaende Bemyndigelse end der laa i de tidligere midlertidige Loves Text. Ved et Kompromis, hvorved indfattes en bestemt Tids-